

նոր հայրապետն եւ վարդապետն Հայոց Մովսէս, որում սպասէաքն դալ ի մօտոյ, կամիցիմ խօսել ընդ նմա զիրացն որ հայիցին ի սուրբ հաւատս մեր, ըստ հրամանին տուելոյ ինձ ի Ձէնջ: Արդեամբք իսկ եկն եհաս յիշեալ հայրապետն եւ խօսեցայ ընդ նմա ի բազում նուազս զայսց իրաց: Եւ բարւոք ասաց ինձ եթէ չեն կամք իմ զի իցեն խտիրք ի մէջ մեր, այլ սէր եւեթ: Բայց իբրեւ բանք ի մէջ եղեն վասն ընդունելոյ զԺողովն Քաղկեդոնի, յայսմ եցոյց զանձն ձեռնպահ ի պատճառս ատելութեանն, զոր ունի ազգս այս ընդ արքային Մարկիանոսի, յորոյ ի ժամանակս եւ նորին իսկ հրամանաւ ասեն գումարել ժողովոյն. եւ եթէ նա երկիցս հարկ ի վերայ եղեալ իցէ նոցա արկանել զսուրբ զիրս Աւետարանաց ի հուր եւ ի Հայս պատճառք մեծամեծ կոտորածոց լեալ:

Եկեալ ի խնդիրն երկուց բնութեանց՝ հաւաստեաց եթէ եւ մեք յորժամ երկուս բնութիւնս ասիցեմք, բարւոք ասեմք, ե՛ւ նոքա յորժամ մի բնութիւն առանց քայքայման եւ եղծման երկրորդին ասիցեն, զնոյն միտս յայտ առնեն:

Իբրեւ ասաց եթէ Հայք զլեւոն ոչ առ հերետիկոսս ունիցին, ասացի եթէ պարտ է ազա ի բաց բառնալ ի Շարահանէն, որ է զիրք Երզոց, եւ յայլոց աղօթից իւրեանց զայն բանս, զոր ասենն. «Սուրբ Դիոսկորոս, որ նզովեաց զլեւոն եւ զաղանդն իւր պիղծ»: Վասն այսր եւ այլոց իրաց զսր ի վեր անդր յիշեցաք, ես